

Kirlenmemek Güzeldir

Gecenin bir vakti abimin odasından gelen bir sesle hepimiz yatağımızdan fırladık. Abimin yanına ilk annem koştu, sonra babam ve en son ben. Abim kâbus görmüş olmalıydı ki, terler içinde kalmıştı. Korku ile titriyor, sabit gözlerle bize bakıyordu.

Annem yatağın kenarındaki sürahidenden bir bardak su doldurdu ve abime uzattı. “Korkma oğlum. Biz yanındayız.” dedi. Sonra dualar okudu, başını okşadı.

Babam, “Ne oldu oğlum, rüyanda ne gördüğünü bize anlatmak ister misin?” diye sordu.

Abim kekeliyor, bir şeyler anlatmak istiyordu. Kelimeler tam anlaşılıyordu. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Sanki zaman durmuştu. Hepimiz ona odaklanmıştık. Onun bir an önce düzelmesi için dudaklarımızdan dualar dökülüyordu. Yaklaşık bir saat geçmişti ki abim biraz düzeldi. Annem o gece abimin odasında yattı. Onu yalnız bırakmadı.

Sabah olunca hepimiz merakla abime ne olduğunu sorduk.

Birkaç gün önce arkadaşı Selim kendisine bir kitap vermiş. Abim kitabı biraz incelemiş. Kitabın kötü karakterler ve konularla dolu olduğunu anlamış ve okumak istemediğini söylemiş.

Arkadaşı Selim ısrar etmiş. “Hayatta insanın iyi ve kötü her şeyi öğrenmesi gerekir.” demiş.

Abim, arkadaşı Selim’in verdiği kitabı odasından getirdi ve babama verdi. Babam kitabı inceledi. Bazı sayfalarını uzun uzun okudu. Yüzündeki mimik hareketlerinden kitabı beğenmediği belli oluyordu. Bir süre sonra kitabı abime uzattı ve “Bu kitabı arkadaşına geri ver. Bu kitap benim temiz mizacıma uygun değil, dersin.” dedi.

Kitabın kurgusunda “İnsanın içinde iyilik gibi kötülük de vardır. İnsanın kötü olmaktan korkmaması gerektiği anlatılıyor. Bir de kirlenmek güzeldir, yıkanınca temizlenirsin” diyormuş.

Babam “Bu tür kelime oyunlarına aldanmamalıyız. Annenize soralım. Hanım, yeni bir elbise kirlenince yıkanır, yıkanınca ilk günkü gibi tertemiz olur mu?”

Annem, çamaşır sepetinden bir gömlek getirdi. Bir tane de dolaptan hiç kullanılmamış gömlek getirdi.

“Bakın bakalım bu sepetten aldığım gömlek bir defa yıkandı. Diğeri ise hiç yıkanmadı. Sizce aynı mı?”

Aile Toplantısı

Bir cuma günüydü. Babam akşam işten eve gelince, “Çocuklar bu akşam sizinle ‘aile toplantısı’ yapalım mı?” diye sordu. Biz de şaşkın gözlerle ‘yapalım’ dedik. Babam, aile reisi edasıyla annemi de sağ tarafına alarak masaya oturdu. Abimle ben de onların karşısına oturduk.

Babam “Evet çocuklar ara sıra bu şekilde toplanıp aramızda bazı meseleleri konuşmak çok güzel olacak. Hiçbir ailenin kendi içinde konuşmadığı bir mevzu olmamalı. Her türlü konuda fikir alışverişi yapabilmeli. Aile de zaten böyle kurulur. Bugün

isterseniz en baştan ‘aile’ hakkında konuşalım. Evet, Mustafa senden başlayalım. Söyle bakalım, aile sence nasıl bir Őey?”

Ağabeyim, “Aile anne, baba ve çocuklardan oluşur. Toplumun en küçük yapısıdır.” Babam “Evet bu güzel bir tarif oldu. Kızım sen ne düşünüyorsun bu konuda?”

Uçurtmanın Gözleri

Günlerden Cuma ve ikindi vaktiydi. Evimizin önündeki parkta arkadaşlarımla oynuyorduk. Tuğba ve Büşra yanıma geldiler. Çok heyecanlıydılar. Yarın Rüzgarlıtepe’de aileleri ile uçurtma uçuracaklarmış. Benim de gelmemi istediler.

Çok heyecanlıyım. Eğer ailem kabul ederse hayatımda ilk defa uçurtma uçuracaktım.

Konuyu önce ağabeyim ile konuştum. O da çok istiyordu. Anneme anlattık. Annem “Babanız gelsin soralım.” dedi.

Babam işten gelince hep beraber isteğimizi anlattık. Babam önce annemle göz göze geldi. Sonra “Tamam.” dedi.

Çok mutlu olmuşum.

Babamla birlikte kırtasiyeye gittik. Dükkan sahibi, “Hazır uçurtma mı istersiniz yoksa malzemeleri alıp kendiniz mi yapmak istersiniz?” diye sordu.